

ergeteeken-
Ondergetee-
len lijd hij
is dr Kunst
in zijn ker-
de syno-
toeschrift
die verper-

We krijgen
n. K. S.

ake van de
eigering
genoemde
twee van
ok maar

elijk gesteld
toetelijk ge-
opengezet".

hebben we
de stukken,
dus deputa-
mág het
Den Haag:
ne repetitie
n mooie be-
van de fel-

örgangster-
nog offi-
„niet-volle“
kampen een
bindend was
m eigenlijk
t-volle“ uit-
aat blijkens
Sept.):

Generale Sy-
dat de be-
reikt in de
en Belijden
n nog open-
de te willen
zulks moge-
Synode der
behandeld.

BOVEN dit

ERONDER,

hier wordt
dus niet ge-
Red.)

al die eeden
waarheden
zoort in het
ik kan me
dagblad on-
tiefjes naast
aag zeggende
ur, nêe". Te-
die van „De
rij, en daar-
asche verga-
Uit het Rot-
we dit na-

urt, dat wij
ven van de
art. 31 K.O.)
commentaar
t.)

o elich-
Goed dat we
volle be-
oelichingen
alleen
t vinden in
felt, dat het
n met com-
heeft bijge-
tuvaardig is,
BETREURT,
omen, „een“
chrijven van
j, dat we er
ust gevraagd
t geven van
dat het mo-
n terdammer-
rolle en niet-
boven gaan,
e verklaren,
zijn blad ge-
Want ds Bos
sselen meer
mer". Staat
g ing en
ode den vol-

ke verkondigt: we doen het niet, wat ze ginds van ons vorderen, maar we zullen toch maar doen alsof onze neus bloedt?

Hoort toe, allen die nog lezen wilt, en niet u laat nerveus maken: als een blad schrijft: voor de „samen-spreking“ wordt niet gebonden aan eenig vroeger besluit, dan zegt het moderamen, dat blijkbaar geen dag wachten kan: ho, ho, wat beweert u daar nou? Nee, maar..... Maar, nee..... Het moderamen en „De Reformatie“ dezen keer eenstemmig!

Goede mensen, begrijpt het goed: het heele besluiten-complex ligt er nog al tijd. Maakt geen drukte bij de kerkeraden. Wordt niet heen en weer geworpen als een baar der zee. Kijkt eens rustig uit, wat ze antwoorden op de conscientiekreten van hun eigen menschen. Laat ons eens zien, hoe het staat met „hun“ „geloofsgemeenschap“ onderling, blijkens de aan de oude en allemaal gehandhaafde besluiten straks nieuw toe te voegen besluiten. Laat hen hun professoren benoemen, en hun menschen antwoorden, en hun kerkrecht fixeren, en andermaal hun broeders zeggen: zoo spreekt de Heere. En rijdt hun wagens niet in de wielen met nerveus gedwang om een kerkeraad zoo ver te krijgen, dat behalve de arbeid van onze eigen deputaten nu ook nog, vlug, vlug, vlug, de arbeid van die Haagsche synode door een tusschentijdsche synode doorbroken wordt. Laat die „doorbraak“ varen. En leert een weinig kalmte van dr J. Ridderbos en van dr J. Hoek, wegzender van „cand.“ H. J. Schilder en zoo.

K. S.

EINDELIJK EENS EEN BEHOORLIJK GELUID OVER DE „KWESTIE“-GOOSSENS.

De „Indische Courant“ van 7 Sept. j.l. schrijft:

ACTUELE KWESTIE VOOR INDONESISCHE KERKEN.

ONGEGRONDE VREES VOOR VERSTORING VAN ORDE EN RUST.

Onder het hoofd: „Les van verleden“ wijdde „Het Dagblad“ (Batavia) een beschouwing aan de godsdienstvrijheid in Indonesië, welk artikel wij in ons blad overnamen.

Van geachte zijde schrijft men thans het volgende: Het artikel: „Les van Verleden“ zou den indruk kunnen wekken, alsof slechts het verleden geleerd heeft, dat preventieve bepalingen beknotting van de godsdienstvrijheid betekenen, en dat het hanteren van de beperking van godsdienstvrijheid „in het belang van rust en orde“ (art. 177 I.S.) vaak leed aan willekeurige toepassing door plaatselijke bestuurders en conflicten met de centrale Overheid.

Maar deze aangelegenheid is belangrijk urgenter. Hetgeen in „Het Dagblad“ ter sprake kwam, werd geargumenteerde met de praktijk van vroeger, waarvan staatsrechtelijke lectuur, welke in overvloed aanwezig is, aantoonde welke schade de toepassing van het bijna beruchte art. 177 I.S. heeft aangericht en hoezeer deze regeling tot het verleden dient te behoren.

Daarom is het nog geen verleden! Ondanks de uitspraak, in 1947, van den toenmaligen Minister van Overzeese Gebiedsdelen Jonkman, in de Tweede Kamer, er op doekende, dat de periode van preventieve bepalingen naar art. 177 I.S. voorgoed voorbij was, vindt het artikel nog toepassing en is onlangs, op grond daarvan, aan een missionair predikant den toegang geweigerd tot zijn vroeger ambtsgebied, dat hij, met verlof naar Nederland gaande, in 1939 verliet en waarheen hij, door intreden van den oorlogstoestand in Europa, niet meer kon terugkeren.

Men kan zich slechts verbazen over de argumentatie, welke van de zijde van locale bestuurders geleverd is, om tot de conclusie te komen: Niets veranderd en niets geleerd.

Wat is namelijk het geval? Vóór den oorlog was op één van de vele eilanden in de Grote Oost, ten gevolge van den zendingarbeid, een aantal zelfstandige Indonesische Kerken ontstaan. Om redenen van kerkrechtelijken aard, speciaal verband houdend met het handhaven van de kerkelijke tucht, ontstond er een kerkcheuring.

We willen in dit verband daarop niet verder ingaan en spreken ons niet uit over de merites daarvan, omdat we ons anders op kerkelijk terrein zouden begeven. Hierbij zij echter wel aangetekend, dat er op generiel wijze sprake was van orde- en rustverstoring, hetgeen o.m. hieruit blijkt, dat van geen van de zendingarbeiders de bijzondere toelatingskaart, welke art. 177 I.S. vereist, werd ingetrokken.

Tevens merken we op, dat dit kerkelijk uiteengaan, hetwelk in 1938 plaatsvond, diepere dan oppervlakkige oorzaken had. Immers, hoewel de kerken, die afzonderlijk kwamen te staan en ongeveer 1000 leden telde, vanuit Nederland geen geldelijken steun meer kregen, werd het werk voortgezet en voorzagen de goeroe's en goeroe's-Indijl in hun eigen levensonderhoud. Bovendien deden, om gelijke grondoorzaken, in Nederland tijdens den oorlogstijd, dezelfde moeilijkheden zich voor, ook daar helaas met hetzelfde gevolg. Toen deze Indonesische Kerken voormelden missionair-predikant na den oorlog terugverlangden, nu niet zozeer als zending dan wel als haar eigen herder en leeraar, kregen ze nul op 't request.

Aanvankelijk was het motief van het plaatselijk Bestuur (dat zijn belangrijkste informatie inwon bij de leden van de concurrente kerkelijke partij), dat men bij terugkeer van dezen miss. predikant vreesde voor orde- en rustverstoring.

Toen enige maanden geleden, ten gevolge van voor den betrokkene zeer gunstige verklaringen van de Zelfbestuurders ter plaatse, het koesteren van deze vrees veel verwantschap vertoonde met het zien van

spoken bij dag, kwam dit argument vanzelf op den achtergrond. Bij een hernieuwd onderzoek namelijk bleven de aan die vrees steun biedende feiten, welke eertijds voorgedragen werden, buiten beschouwing. Maar toen kwam het formele standpunt op den voorgrond: De betrokken zending had zijn vroegere, nog nimmer ingetrokken, bijzondere toelatingskaart verkregen op verzoek van een bepaald kerkgenootschap, doch thans werd hij gezonden door een ander kerkgenootschap. Daarom zou de oude kaart als vervallen beschouwd moeten worden.

Doch ook deze redenering zal blijken onhoudbaar te zijn, daar de bijzondere toelatingskaart persoonlijk gesteld is.

Thans is deze zaak ter beslissing voorgelegd aan den H.V.K.

De Nederlandse Kerken dienden een request in. De Indonesische, pleitend op de godsdienstvrijheid, eveneens; terwijl op het betrokken eiland momenteel een Volkspetitionement in volten gang is.

„Het Dagblad“ schreef, dat de grondwet van Djokja generiel beperkingen aan de godsdienstvrijheid in den weg legt en sprak de wens uit, dat in de grondwet van de R.I.S., dat goede voorbeeld gevolgd moge worden. Maar de zaak is voor bepaalde Indonesische Kerken actueeler. Zij wachten met belangstelling, ja, met spanning, de beslissing van den H.V.K. in dezen af.

We zouden ons wel heel sterk vergissen, als hier niet bedoeld was op de kwestie-Goossens.

Inderdaad is — alle samensprekings-broederlijkeheidsgebaar ten spijt — ds Goossens van synodocratische zijde op allerlei manier tegengewerkt. Ook op minderwaardige wijze. Zoals trouwens ook in het binnenland de vervolging nog steeds niet rust.

We hopen dat deze stem eindelijk zal doordringen. En onze lezers zien meteen, hoe belangrijk het is, dat onze kerken haar naam behouden. Ook in dezen hebben we nog heel wat tegenstand en dan vooral stillen te overwinnen. Zelfs als we den naam behouden hebben, heet het nog: kerken van anderen naam. Hoe zou het dan worden, als wij werkelijk den naam prijs-gaven?

K. S.

KERKNIEUWS

Beroepen te:

Doorn-Driebergen, Wieringermeer, Voorthuizen, Cand. W. G. Raven te Eindhoven.

Aangenomen naar:

Kantens, Cand. P. Veldstra te Enschede. Loenen a. d. Vecht, Th. Hoff te Grootegast.

Bedankt voor:

Aduard, Westeremden-Loppersum, Hijken, Valthermond, Cand. P. Veldstra te Enschede.

— DS D. DEDDENS, Hoofdweg, Sauwerd, is telefonisch aangesloten onder Adorp, no. 235 (K 5909).

— DS N. BRUIN te Beverwijk woont voorlopig: Lijsterbeslaan 19.

— EINDHOVEN, Adres kerkeraad: A. A. Schiebaan, Laagstraat 239.

— DS J. H. v. d. HOEVEN te Houwerzijl is telefonisch aangesloten onder nr 130.

— HERINSTITUEERING OOSTERWOLDE (FR.). Nadat sedert 26 Juni j.l. alhier kerkdiensten werden gehouden, kwamen 6 Sept. de manslidmaten bijeen onder leiding van den kerkeraad van Haulerwijk. Na een breede inleiding door Ds Kapteijn werd unaniem goedgevonden tot verkiezing van ambtsdragers over te gaan, nadat helaas een oproep tot Vrijmaking aan den Raad der gebonden kerk en gemeente niet alleen geen gehoor vond, maar zelfs geen enkel antwoord waardig werd gekeurd. Gekezen werden als ouderling: R. J. de Boer, adres: Oosterwolde (Fr.), no. 242 en J. v. d. Meulen Pan; als diaken: L. Stavaast. Op Zondag 11 September werden genoemde broeders in hun ambt bevestigd door Ds Kapteijn, die tot tekst had gekozen Ezra 3: 10-13. Hiermede is het kerkelijk leven alhier hersteld, daar de verstrooiden in Oosterwolde en omgeving thans weer een eigen kerkeraad hebben.

— UITSPRAAK. De kerkeraad der Geref. Kerk te Zwijndrecht-Groote Lindt, in vergadering bijeen op 12 September 1949.

betreurende dat, volgens publicatie in de bladen, Ds B. A. Bos met een commissie van de Synode van Den Haag van de gebonden kerken heeft samengesproken, waardoor de Haagsche Synode op verkeerde gronden tot haar besluit van samenspreking is gekomen, wijl het gevaar is ontstaan, dat deze Synode geen uitspraak doet over de verschillende bij haar ingekomen bezwaarschriften inzake de bekende bindingen en tuchthandelingen; en niet ingaat op het besluit van onze Generale Synode van Amersfoort 1948, zoodat ook nu de situatie niet wordt verhelderd en geen goede basis voor samenspreking gelegd is.

afkeurende, dat Ds B. A. Bos, één onzer predikanten, eigenmachtig met deze Synode op deze manier in contact is getreden.

besluit hiervan mededeeling te doen aan Ds B. A. Bos en de kerkelijke pers.

— WETSINGE-SAUWERD, Werd op Zondag 4 Sept. de gemeente van Zuidwolde (Gr.) verblijd door de bevestiging en intrede van Ds H. A. Stel, Zondag 11 Sept. j.l. zag de genabuurde zusterkerk te W.-Sauwerd vol vreugde den dag aangebroken, die het einde bracht van de bijna vierjarige periode van vacant-zijn. 's Morgens vond de bevestiging van Cand. D. Deddens in het ambt plaats door Prof. P. Deddens, die tot tekst van zijn predikatie had genomen 2 Tim. 4: 1-5. Handelend over: De uiterste wilsbeschikking van den Apostel Paulus aan den Evangelist Timotheus inzake de getrouwe vervulling van diens

ambtsdienst, sprak Prof. Deddens over: 1e. De bezwering tot dien getrouwen ambtsdienst; 2. Het motief tot dien getrouwen ambtsdienst; 3e. De directieven tot dien getrouwen ambtsdienst.

In Timotheus vermaant de Apostel Paulus alle ambtsdragers, die de kudde van Jezus Christus hebben te welden. Hij bezweert hen voor het aangezicht van God en van Jezus Christus, Wiens oordeel zal gaan over alle werk van alle ambtsdragers van alle tijden. Hij bezweert hen bij Christus' wederkomst op de wolken en bij diens Koningsheerschappij, om getrouw te zijn. Dat de Apostel spreekt met zoo diepen ernst en zoo groote bewogenheid is niet zonder reden: de tijd komt en is reeds gekomen, dat men in de gezondmakende leer, onontbeerlijk als het medicijn dat de ziektekiemen doodt, en als het voedsel, dat het leven voedt en in stand houdt, geen smaak meer heeft: men wil iets anders, iets pikants, iets „lekkers“. Men komt in de kerk om te „hooren“, niet om te „leeren“; in dat hooren wil men gekitteld worden, men wil hooren wat het vleesch streeft. Eindeloze genealogieën en mythen, die bedoelen te betogen de groote beteekenis en kracht der Joodsche natie en den adel van haar afstamming. Zeg niet: de schuld der Woordvervalsching ligt bij de professoren en dominees; velen in de kerk willen het zoo. Hun eigen begeerlijkheid roept erom, en dat de Woordvervalschers komen, is een oordeel Gods. En het komt van kwaad tot erger: 2 Tim. 2: 16, 17; 3: 2-8. In vijf korte instructies, als militaire commando's, beveelt de Apostel aan Timotheus getrouw te zijn in Woordbediening en alle onderwijzing. Centraal is: predik het Woord. Het ambt hangt af van de gebondenheid aan het Woord. De Dienaar brengt door eigen voortreffelijkheid, gaven, studie, in de gemeente niet 't minste gezag mee. Geen menschelek gezag in de kerk; geen „volksgunst“! Houd aan, wees paraat en diligent; wederleg, kom met argumenten om van ongelijk te overtuigen; bestraf, en verberg niet, wat hem wacht, die aan het Woord toedoet of afdoet; vermaan, om tot bekeering te leiden. Geen polemiek! Zeggen: we worden zoo moe van den strijd, we verlangen „rust“? De duivel slaapt niet en de dwaling rust niet. Elsch is: nuchterheid, niet den roes van de menscheleke wijsheid. Bij standvastigheid komt de verduking van de zijde der Woordvervalschers. Wat als verwijt bedoeld is: „Hij brengt alleen maar het evangelie“, is Goddelijke opdracht; het dienstwerk mag nooit half geschieden, eischt alle gaven en krachten, het benutten van alle mogelijkheden.

In den middagdienst verbond Ds Deddens zich aan de gemeente met een predikatie over Ps. 45: Het profetisch hooglied van den Koning-Bruidegom en Zijn Bruid. Dit lied zingt van: 1e. den luister van den Koning-Bruidegom; 2e. den luister van des Konings bruid; 3e. den luister van hun huwelijk.

Deze psalm, waarschijnlijk gedicht n.a.v. de concrete historische gebeurtenis van het huwelijk van Salomo met de dochter van Farao, is door de inspiratie van den Heiligen Geest een profetie geworden van dien Vorst, die zeggen zou: meer dan Salomo is hier, en die alle macht en eer en het koninkrijk heeft. Op Zijn lippen is genade uitgestort. Gods genade: Zijn verbeurde gunstige gezindheid, heeft God in Christus naar de wereld toegebracht, en door de taal der lippen van den verhoogden Christus, d.i. door Zijn Woord, vóór alles door de prediking van dat Woord, doet Hij bij Zijn volk deze genade steeds meer effect verkrijgen. Maar in Christus heeft God ook Zijn toorn naar de wereld toegedragen, en de verhoogde Koning zal straks het oordeel uitbrengen ter overwinning. Daartoe stijgt het gebed op: górd Uw zwaard aan de heup, o Held, en rijd voorspoedig op het woord der waarheid en zachtmoedigheid-gerechtigheid. Deze bede is mede een bede om eigen trouw, en trouw van alle onderdanen, in het hanteeren van het zwaard des Geestes. Deze Koning is Bruidegom, Zijn kerk is Zijn bruid. Zij mag en moet alleen Hem willen behagen en toebehooren, en de liefde maakt dezen last tot een lust. Zij mag geen heimwee hebben naar haar oude huis, waaruit des Konings liefde haar verloorde: de wereld, en mildtaden de afhoerende kerk, die zich met de wereld verenigt. Haar Bruidgom geeft Zich in de plaats voor alles wat zij verliest, en Hij trouwt haar in gemeenschap van goederen: Hij, de erfgenaam van alle schatten des Vaders, doet haar in alles deelen. Deze bruid van Christus heet ook nu reeds Zijn vrouw, de moeder der geloovigen. Aan de kerk is toegezegd een zaad, dat God dienen zal, en dit zaad wordt geroepen en wedergeboren door den moederdienst van de prediking des Woords. Zoo komen de zonen in de plaats der vaders. Voor alle zonen is er herstelling van het in het paradijs verzondigde koningschap, en straks de volle uitoefening daarvan: in het nieuwe paradijs regeren ze met Christus over alle schepselen over de langten en breedten van den nieuwen hemel, d.i. de nieuwe aarde.

Na de prediking vonden toespraken plaats. Extra werd gecollecteerd voor een eigen kerkgebouw, waaraan dringende behoefte bestaat.

Het was een dag, waarin rijk heeft geschitterd de genade des Heeren.

CORRESPONDENTIE

Volgende maand hopen wij te disponeeren over het abonnementsgeld 1 October 1949-31 Maart 1950.

Abonnees, die er de voorkeur aan geven het verschuldigde bedrag ad f4.— per giro te betalen, verzoeken wij vriendelijk, dit vóór 4 October te doen op postrekening 406040 van „De Reformatie“.

Willen degenen, die geabonneerd zijn via den Boekhandel, er aan denken, dat zij niet aan ons, doch aan hun boekhandelaar moeten betalen? DE UITGEVERS.

INHOUDSOPGAVE EN REGISTERS.

In dit nummer vindt U het tekstregister van den 24en jaargang. In één der volgende nummers zal in een bijblad de inhoud en het trefwoordenregister opgenomen worden. De abonnees behoeven dit dus niet meer aan te vragen. Zij, die per 1 Oct. bedanken, moeten dit echter wel doen, indien zij zich van een exemplaar willen verzekeren.

DE UITGEVERS.